

25. po ST – 18.11.2018

Kazateľ 3,11 ...aj večnosť im dal do srdc...

Milí bratia a sestry v Pánovi Ježišovi!

Možno si niektorí z vás pamätáte na Spielbergov film s malou Drew Barymoorovou o škaredom mimozemšťanovi s názvom E. T.

Takým hlavným obrazom okrem toho ako je ET letí na bicykli na pozadí mesiaca, je aj ten ako smutnými očami pozerá hore na hviezdne nebo so zdvihnutým prstom a vraví: *E. T. volat domú...* Celý dej príbehu má jednu myšlienku: dostať mimozemšťana domov.

Na planétu Zem sme sa dostali aj my. Zvláštnym spôsobom. Jedinečným. Narodením.

A sme tu. V určitom čase a na určitý čas, akoby na zlomok sekundy z pohľadu večnosti... na zlomok priestoru z pohľadu vesmírnej nekonečnosti....

Ale... sme.

A kladieme si otázky. Je to náš domov? Je to to najlepšie? A prečo potom leukémia kradne deti rodičom? A prečo nie sú vojnové konflikty len v učebniciach, ale sú z nich ešte kamerové zábery? A prečo je tá pomlčka medzi dvomi dátumami na náhrobných kameňoch taká... krátka?.....

Niečo nám hovorí, že to nie je dobré. Že toto nie je domov. Je toto naozaj všetko?

A predsa, nie je to len cesta? Síce niekoľkoročná, ale len cesta? Že na jej konci bude nejaký cieľ. A ten cieľ bude stáť za to!????

Boh každému z nás dal tušenie niečoho väčšieho ako je tento život na tejto planéte, v tomto svete.

...aj večnosť im dal do srdc...vraví kráľ Šalamún.

Preto vieme, že tento život nemôže byť všetko. Preto tušíme večnosť, preto dúfame.

Možno máte pocit, že už najlepšie roky sú za vami. Aj ja ho niekedy mám.

Možno máte pocit, že ich práve žijete, ale že ich žijete príliš rýchlo, myslíte si, že vám čas uniká, ten najlepší. Aj ja si to občas myslím.

Možno ľutujete, že ste niektoré obdobia svojej cesty tu na svete premrhali. Aj ja.

Ale nemusíme takto rozmýšľať. Pretože Boh nám daroval do srdca večnosť. Sľúbil nám ju!

A povedal, že tu žijeme len jej začiatok. Akoby... sme čítali len prvé slovo prvej kapitoly rozsiahleho románu.

Možno sme zmätení a unavení z náročnosti cesty, z tej každodennej všednosti.

Ale prečo by sme sa nemohli vnímať ako neobrušený diamant a svojho Boha ako brúsiča.?!

To by potom znamenalo, že to najlepšie ešte len príde!

Že ešte len príde čas toho nášho zažitia v dokonalosti! Keď sa na nás budú odrážať všetky lúče svetla, ktorým je Kristus. Hľadajte nebo. Hľadajte domov už tu, na svojej ceste. Ako keď námorník na svojej plavbe hľadá na obzore pobrežie. Ako keď pilot hľadá v navigácii pristávaciu dráhu, ako vták hľadá svoje hniezdo..

Pretože sme stvorení na viac ako len na tento život. Nebola by škoda stvoriť niečo také úžasné ako je ľudská bytosť len na to, aby tu fungovala na pár rokov?!

Ešte pred päťsto rokmi sa námorníci báli plávať príďaleko od pobreží. Báli sa, že by prepadli cez okraj oceánu, keďže verili, že zem je doska a more niekde končiť musí.

A tak na konci Gibraltárskeho prielavu Španieli do skaly vyryli nápis: *Ne plus ultra! Nie ešte ďalej!* A potom, jeden španiel, vyplával s odvahou do priestoru oceánu. A objavil nový svet. A tak ten nápis zmenili. Škrtili slovo Ne. A zostalo len Plus ultra... - ešte ďalej.

Prečo by sme to nemohli spraviť aj my? Škrtnúť to slovíčko Nie? A za našou cestou života, ktorá je zlomkom v čase i v priestore zostanú slová: ešte ďalej.

Idem ešte ďalej ako je smrť. Idem domov.

Amen.

Ilona Bázliková

Modlitba

Ďakujeme Otče, že si nás stvoril, že si nás daroval tomuto svetu a že si svet daroval pre nás.

A predsa vieme, že náš domov je tam, kde si Ty.

Ďakujeme za všetko, čo máš pre nás pripravené.

Ďakujeme že na konci našej cesty je cieľ, čo stojí za to.

A aj keď náš život je občas zložitý a rýchly a veľa vecí sme premeškali a nezvládli tak akoby sme chceli, predsa nám dávaš pokoj a nádej, že vo všetkom si s nami.

Že je to len začiatok niečoho, čo si nám vpečatil do srdca.

Pomôž nám hľadať ten život, ktorý nás čaká s tebou.

Pomôž nám s tebou objavovať nový svet a raz dôjsť k pobrežiu nového života, ktorý je naším domovom.

Amen.